gawaks läks, ja wanna Tawet koddo olli, läks ta temma jure, räkis temmale illusad juttud sest, mis ta kolis pühha kirja asjust kuulnud, ja lugges ka saggedaste isse wannakessele piibli seest, mis meie hinge heaks senna üllespandud. Se olli wanna Tawetile sureks römuks, ta mötles kuuldud asjo ommas süddames järrele, ja olli temmale se wahhe aial armsaks aiawiteks, et ta kül waimo polest alles üsna pimme olli. Ükskord kewwade jäi Kaarli haigeks rinna tõbbesse, et piddi maas ollema, tohter olli tedda ka keelnud, et ta mitte pea räkimisega rinde waewama. Se olli Tawetile wägga sureks kurwastusseks.

Tawet läks omma ammetisse, toetas ennast lua naeale ja öhkas süddame pohjast: Oh sedda önnetust, oh sedda kurwastust! et ma ei tea mis ma ollen! pühhast kirjast ma ei tea, ello aia kui pu tomboke ühhest merre rannast teise wissatud; ilma ellomaiata, ilma sõbrata; waewaga pean ma omma leiba tenima, saddago wihma ehk saddago lund, ikka pean minna platsis ollema, ei ial römo egga römustust! Kaarli lugges mulle kül piibli ramatust, et meil üks suur helde ja armolinne Jummal peab ollema, kes iggaühhe eest hoolt kannab, ja iggaühhele annab, mis temmale heaks on, — agga ma ussun, mis ta minno eest ommeti murret peab, rummal ma ollen ja pean siin sandi kombel omma päwa pallokest tenima. Polle kül wist ühteainust keikist neist, kes siit eddasi ja taggasi käiwad, polle ühteainust ni willetsa järje peal, kui minna.

Siis tulli üks wanna saks, noormees körwas, terretas wanna Tawetit lahkeste, andis temmale pari koppikaid. „Tänna kurw pääw, herra! — tännan herra!" — Saksad läksid eddasi. Tawet jäi mötlema: Sedda önne, mis nende meestel! iggapääw lähhäb se wanna herra omma nore herraga siit möda, ikka ta rahhakot täis, aiawad röömsaste jutto! ja kui nad koio lähwad, uhke maia ja lahked toad ees, keik kohhad warrandust täis, mis neil wigga! — Min-